

ERDÉSZETI ÚJSÁG

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre	4 frt — kr.
Fél évre	2 frt — kr.
Negyed évre	1 frt — kr.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez küldendők.

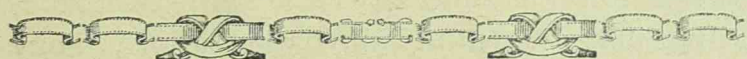
Megjelenik

minden Kedden

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 10 kr. Ezen kívül minden hirdetésnél 30 kr. bélyegdíj fizetendő.

Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mérsékelt díjak egyezség szerint.

Karácsonyi elmélkedés.

Mire lapunk mai száma a postahivataloktól nagyobbbrészt távol lakó olvasóink kezébe jut, megérkezik szent karácsony ünnepe is, az egész keresztény világnak legnagyobb örömunnepe, emlékezete annak, hogy ekkor született az Üdvözítő, ki megváltotta ártatlan vérével az egész emberiséget.

Örömnep ez még a legszegényebb, legszerényebb hajlékban is, valóságos családi ünnep, melyet minden család lehetőleg együtt igyekszik eltölteni.

A szerencse istenasszonya kiüríti az ő bőségszaruját s ontja abból az ajándékokat a föld népének, kinek fényesebbet, kinek szerényebbet, mindekinek a sors által neki juttatott szerencséje szerint.

Az erdészeti altisztek vagy családja, melyet a sors annyira szétszórt az ország minden részében, nem teheti, hogy egy helyre gyülekezzenek s együtt töltsék karácsony estéjét, de igenis együtt lehet szellemileg. Egy részüket íme lapunk igyekszik összehozni s rávenni, hogy minden egyes tagja egyenlően elmélkedjék, egyenlően érezzen ezekben az ünnepélyes órákban.

Milyen szép is lenne, ha egy ilyen nagy család együtt tudna érezni, egyetértésben tudna élni egymással! De hajh! hiu ábránd ez csak, nem más röpke látománynál, mely olyan csalóka, mint az alföldi róna délibábja. Az egyetértésre hívó szózat nagyon soknál úgy megy ki az

egyik fülön, mint ahogy a másikon bement, olyan az csak, mint a számadásban az átfutó tétel, mely nem hagy maga után különös nyomot.

Itt a szent karácsony ünnepe s a Jézuska kiröpül az égből s hordja szét a karácsonyfákat, tele aggatva sok mindenféle jóval, czifrássággal, jut azokból gazdagnak, szegénynek egyaránt; még a legszegényebb hajlékba is jut ha nem több, egy kis galyacska s rajta egy szál gyertyácska, egy-két aranyozott dió.

Szálj le uram Jézus az erdészeti altisztek nagy családjának hajlékaiba is, ültessd azokba az egyetértés szent fáját s tedd rá a fölvilágosodás gyertyáját, melynek fényénél megláthatóság, hogy csak a szoros összetartás, a közös érdekek iránt való kiolthatlan lelkesedés az, mely egy szebb jövővel kecsegtethet s üzd ki a széthuzás, az egyenetlenség ördögét, mely folyton megrontására igyekszik törni annak, mit az egyetértés építeni akar. Ez lesz a legszebb és egyuttal a leghasznosabb karácsonyi ajándék, melyben ezt a jobb sorsra érdemes, életét a közjónak áldozó, mindig csak a hasznosban munkálkodó népedet részesítheted!

A földi boldogságnak egyetlen és fő feltétele a sorssal való megelégedés.

Adja Isten, hogy az erdészeti altisztek sorsa is mihamarább olyanná változzék, hogy a megelégedés angyala szálljon sziveikbe s hozzon zavartalan, igaz boldogságot csöndes hajlékaikba!

Ez lenne nekünk is, az erdészeti altisztek jólétéért s boldogulásáért küzdőknek a legszebb ajándékunk, mert minket is megelégedéssel töltené el.

Adjon az egek Ura mindnyájunknak egy szebb jövőt, most pedig boldog karácsonyi ünnepeket!

Még egyszer az „Állami alkalmazottak egyesülete”.

Lapunk november 29-iki számában megemlékeztünk arról, hogy a fenti elnevezés alatt Budapest székesfővárosban a millennium emlékére egyesület alakult abból a célból, hogy az ország minden részében szétszórt állami altiszteket és szolgálkat kebelében egyesítse s ily módon fejlesztvén a nagy testületnek erkölcsi erejét, egyuttal tagjainak és azok családtagjainak jövőjét anyagi részről is biztosítsa.

Az egyesület megalakulásáról, annak üdvös voltáról magunk is későn értesültünk s így arról csak amugy futtában emlékezhettünk meg, mert az a körülmény, hogy a belügyministeri jóváhagyó záradékkal ellátott alapszabályok szerint a 45-ik életévet meghaladottak belépésére a záros határidő folyó évi december hó 5-ig van megszabva, nagy sietségre ösztönzött, hogy így még tisztelt olvasóink ama részének, mely az említett kort már meghaladta, módja legyen az egyesületbe való belépésre jelentkezni s ne tehessünk magunknak szemrehányást,

hogy kimaradásunknak oka a mi késedelmezésünk volt.

Mint már lapunk hivatkozott számában is említettük, ezzel az egyesülettel meg lenne oldva az állami erdészeti altisztek segélyegyletének a kérdése, megoldva pedig még jobban, mint azt magukra hagyva önerejükől megtehették volna, mert így módjukban áll sok ezer más az övékéhez hasonló mostoha sorsban leledző embertársaikkal szövetkezni s a társulásban rejlő ellenállhatlan erővel a sors ellen küzdeni s jólétüket kivívni.

Midőn ennek az egyesületnek a megalakulása fölött őszinte szívből fakadó örömünket kifejeznők, egyuttal kinyilatkoztatjuk, hogy most már — a jó példán is fölbuzdulva — minden erőnkől arra fogunk törekedni, hogy mielőbb megalakíthassuk a közhatósági, közbirtokossági, magán uradalmi, szóval mindazoknak az erdőaltiszteknek hasonló egyesületét, kiknek állásuk minőségénél fogva az állami alkalmazottak egyesületébe való belépése ki van zárva. Természetes, hogy ezt az ezrekre nézve üdvös czélt csak akkor fogjuk elérhetni, ha azok, kiket az első sorban érdekel, minket minden erejükől támogatni fognak s így méltán elvárjuk tömeges jelentkezésüket, hogy a küzdelemből részüket ők is kivehessék.

Az állami alkalmazottak egyesületét ille-

TÁRCZA.

Hogy terem a vadász?

Nem szokásom regényt írni, — igaz, hogy nem is tudok, hagyom tehát azokra ezt a mesterséget, a kik értenek hozzá, — hanem e helyett elmondok itt egy párt valóban megtörtént élményeimből dióhéjba szorítva.

December havában voltunk, hideg, télies volt az idő; a földet fél méternyi hó fődte. Az öreg vadászok azt állították, hogy ilyenkor kosárral is lehet nyulat fogni s én daczára annak, hogy még csak 14 éves ficzko voltam, szérénységemben azt sem kérdeztem, hogyan? hanem úgy magyaráztam magamnak a dolgot, hogy a nyulak ilyen nagy hóban nem igen tudnak szaladni s így fekvő helyüket nem szívesen hagyják

el, a vadászember tehát könnyen megközelítheti és kosárral is leboríthatná, ha ugyan ki nem ugrik.

Eddig még nem volt kezemben fegyver, bár ez volt vágyaimnak netovábbja, mert bátyám, kinek kenyerét ettem, az mondta, hogy az nem az én kezembe való, most azonban egy napon mégis megengedte, hogy mehessek én is velök vadászni, de csak — kopónak.

— Ucczu! nekem sem kellett több! neki iramodtam a falunak s jártam házról-házra, akár csak a végrehajtó, csak hogy én nem az adót hajsoltam, hanem vadász-fegyvert kerestem, melyet magammal vihessek a vadászatra. Fáradozásomat siker koronázta, mert a falu csőse megkönyörült esedező szavaimra s ide adta még a régi jó időkből származó két csővi fegyverét s én vigan ugrándozva siettem haza, itt azonban sajnos tapasztaltam, hogy bátyám és barátja M. L. nem sokat adtak az én még csak a bőr alatt rejtőző bajuszomra hanem nem törődve velem neki indultak a legközelebbi cserjésnek. Se baj! — gondoltam — majd megtalálom én őket, csak hogy fegyverem van! Sebtiben rendbe

töleg két figyelemre méltó levelet is vettünk s ezek készítettek arra, hogy a dologra visszatérjünk.

Az egyik levélben Paulinyi Gyula igen tisztelt kartársunk megszívlelést érdemlő javaslatot tesz arra nézve, hogy mi módon lenne az egyesület áldásos működése az állami erdészeti altisztek körében legcélszerűbben kiterjeszthető, a másikon az egyesület elnöksége a szerkesztőséget többek közt arról is értesíti, hogy egyszeri fölszólalásunknak már eddig érezhető a foganatja, mert az erdészet köréből már számosan jelentkeztek az egyesületbe való belépésre.

A két levelet a közérdek szempontjából egész terjedelmében itt közöljük s előre is kijelentjük, hogy az egyesület ügyeivel a jövőben is behatóan fogunk foglalkozni, ezért azonban ne nehezteljenek azok a tisztelt olvasóink, kiket ez az egyesület közelebről nem érdekel, mert reméljük, hogy ez csak kölcsön számba megy, a mennyiben már legközelebb a részükre létesítendő egyesület ügyét vesszük tárgyalás alá s ettől még most csak a jelentkezők csekély száma tart vissza, azt hisszük azonban, hogy „a mi halad, el nem marad.“

* * *

A fentebb említett két levél ime itt következik:

I. Levél.

Liptó-Oszada, 1898. december 11.

Igen tisztelt szerkesztő ur!

Lapunk 10-ik számában „Egy őszinte szó a kartársakhoz“ cím alatt felhívást bocsát, melyet Wéber bizalmi férfitől tetszett venni. Ez ellen, valamint a szabályzat ellen a következőket vagyok bátor felhozni:

Először a felhívást illetőleg azt, hogy azt ne az egyesület fiókjai, annál kevésbé ne a bizalmi férfiai, hanem maga az egyesület központi vezetősége kell hogy kiadja s erre nézve szerény véleményem az, hogy legjobb sikerrel járna, ha a vezetőség a felhívást az erdőhatóságok főnökeinek küldené meg egyetemben az egyesület jóváhagyott alapszabályaival s azzal a kérelemmel, hogy azt az altiszti személyzettel közöljék s a belépésre hívják fel, a belépett tagok évi járulékait pedig a hivatal pénztáránál vonassák le.

A 9-ik számban közzétett „Kivonat az állami alkalmazottak egyesülete alapszabályaiból“ című közleménynél a tisztelt szerkesztő ur nem közli a ministeri jóváhagyási záradékot s így nem tudjuk, vajjon ez már mint jóváhagyott alapszabály, vagy pedig csak mint egyszerű tervezet szerepel. (Az alapszabályok csakugyan jóváhagyást nyertek, miután azonban időközben azok részleges módosítására kéretett jóváhagyás és ez — bár vett értesülés szerint, már megtörtént — még nem érkezett le, a régi záradék közzétételét fölöslegesnek véltük. Különben ha csak egyszerű tervetről lett volna szó, annak már a közlemény címében kifejezést adtunk volna. A szerkesztő.) Mert ha az alapszabály megerősítést nyert, abban az esetben a felhívás után a tisztelt kartársak tömegesen fognak jelentkezni az egyesületbe való belépésre s a központi vezetőség az egyes erdőhatóságoknál fiókegyesületeket

hoztam a flintámat — az az nem is az enyimet, hanem a másét, — csak úgy találokma, marékka mérve jól meggyömöszöltem söréttel s mint ki dolgát jól végezte, utnak indultam.

Alig értem ki pár száz lépesnyire fatornyos falumból már halottam Kerits és Dudás kutyáink vigcsaholását s nyomban rá négy lövés dördülését. Izgatottan álltam meg, mintha lábaim gyökeret vertek volna s remegve a vadász szenvedélytől, tekintgettem köröskörül; ekkor megpillantottam bátyámat és társát a hegy gerincén, a mint erősen intettek felém, miből azt következtettem, hogy vigyázatra figyelmeztetnek, tekintgettem hát mindenfelé, hogy mi lesz hát?

Éberségem nem volt hiábavaló, mert a két kutya egyenest felém hajtotta a két vadász által elhibázott nyulat s éppen tőlem alig 60 lépésnyire bakágást állt. No — gondoltam — itt az alkalmas pillanat s mozsárágyumot óvatosan arczomhoz emeltem, de ugyanakkor fájdalomosan tapasztaltam, hogy a nyúl megneszelve embertelen szándékomat, már a tizedik bokron vetette

át magát. Eh, mindegy, próbáljunk! — gondoltam s elhúztam a ravaszt, mire olyan dördülés rázkódtatta meg a levegőt, hogy egy kisebb csatában sem vallott volna szégyent. Hogy ez után mi történt, nem tudom, csak arra eszméltem, hogy tagjaimat nem éppen gyöngéden dörzsölgetik s erőszakkal töltögetik fogaim közé a jóféle „becsület gázolót“. Végre magamhoz tértem kábultságomból és siettem előkotorászni a hóba süllyedt puskámat, melynek piramidlije elbúcsúzott ugyan, de helyette ott maradt a hatalmas nyúl. Tehát nem a két hires vadsz, hanem én tráfáltam el! Ez volt az én első nyulam, melyhez még az nap kettő szegődött társul. Ezentúl aztán megszűnt nálam a vadászati tilalom nagy öröömre.

Két évre rá egy napon azt mondja bátyám, hogy kimegyünk J. J. úr részére vaddisznót lőni. Aznap este nem ettem vacsorát; Isten tudja, mért nem voltam éhes! Soha olyan hosszú éjszaka! alig birtam kivárni a reggelt. Végre megvirradt s a társak összegyűltek és néhány korty papramorgó lenyelése után

nyer s így az egyesület szilárd alapokra lévén lefektetve, áldásdús működését általános közóhajunknak megfelelően talán előbb megkezdheti, mintsem azt hinnők, míg ellenben ha a felhívás nem a hivataloktól, hanem ilyen magán uton történik, akkor a belépés nem lesz olyan gyors és talán nem is olyan tömeges, mint különben, a tagsági díjak fizetése sem lehet olyan pontos és rendezett, mint a fentebb említett módon.

Végül bátorkodom megjegyezni, hogy az ilyen felhívásoknak (már csak a nagyobb hatás kedvéért is) semmi szín alatt sem szabad a kéztől, hanem mindig és kizárólagosan csak a főtől eredniök, hogy az ember minden bizalmatlanságot félre téve, nyíltan és őszintén álljon a kitűzött zászló alá, melynek jelszava: „mindnyájan egyért és egy mindnyájunkért!”

Tisztelettel kérem ennél fogva szerkesztő urat, hogy a közjó előmozdítását célzó és minden hátsó gondolat mellőzésével annak érdekében irt eme soraimnak kedvelt lapunkban helyet adni szíveskedjék, egyúttal pedig azzal a kéréssel fordulok az összes állami erdészeti altisztekhez, hogy a tárgyra vonatkozólag véleményüket eszmecserélés céljából mielőbb nyilvánítsák, illetve lapunk szerkesztőjéhez küldjék be, ki azután a beérkezett véleményeknek összhangba hozása mellett szíves lesz az egyesület központi vezetőségét a további lépések megtételére felkérni.

Egyébiránt maradtam a tisztelt szerkesztő urnak
igaz hive
Paulinyi Gyula
m. kir. erdőőr.

A másik hozzánk intézett levélnek teljes szövege a következő:

MAGYAR ÁLLAMI ALKALMAZOTTAK EGYESÜLETE Budapesten.

418 szám 1898 év.

Tekintetes Podhradszky Emil urnak
mint az „Erdészeti Ujság” szerkesztőjének
Szászsebesen.

Mai napon érkezett s előttünk nagybecsű soraira válaszolva értesítjük tekintetes szerkesztő urat, hogy az ottani erdőhivatal kötelékébe tartozó s egyesületünk kebelébe biratkozott kartársaink neveit a törzs könyvünkbe beiktattuk, s a beküldött tagsági díjak és egyéb járulékok átvételéről szóló elismervényünket /. alatt mellékelve tisztelettel megküldjük.

Értesítjük továbbá arról, hogy a tömeges beiratkozások folytán a tagkönyvecskéink elfogytak s az újabb megrendelés nyomda alatt áll, melyek ha onnan kikerülnek — azonnal megfogjuk küldeni.

Egyesületünk aradi fiókjának vezetője Véber István kartársunk az „Erdészeti Ujság” két példányát hozzánk már is megküldötte. Ezen lapokból örömteljes meglepéssel szemléljük tekintetes szerkesztő urnak az egyesület ügyeit érdeklő közleményét s irhatjuk, hogy máris azon eredmény mutatkozik, miszerint több helyről érkeztek hozzánk tudakozódások és már be is iratkoztak.

Azon szép eredményre számítva, mely a nagy létszámmal bíró erdészeti kartársaink sorából várható, van szerencsénk tekintetes szerkesztő urat felkérni azon közérdekbeli kötelesség teljesítésére, hogy becses lapjában az egyesület ügyeit behatóan ismertetni, s kartársainkat a belépésre tömöríteni szíveskedjék.

Az orvosi bizonylat csatolása nem feltétlenül szükséges, mert tudnivaló dolog, hogy az erdészet,

elindultunk. — A kutyapeczér szerepe nekem jutott.

Elérkezve a kijelölt helyre, a vadászok megkezdtek az elállást, én pedig a kutyákkal leereszkedtem a völgybe s az adott jelre elbocsátottam őket s miután a zsineget tarisznyába gyömöszöltem, magam is utánuk bujtam a sűrűbe.

Alig haladtam pár lépésnyire, már hallottam, hogy a Kerits egy álló helyen csahol s csakhamar megszóllalt a Dudás is. Nem voltam még annyira tapasztalt, hogy a csaholás minéműségéből következtetni tudtam volna a vadra, így hát gondoltam magamban: eredj oda és nézd meg! tanulj tinó stb.

A gondolatot nyomban követte a tett s csakhamar ott teremtem, honnan a hang jött. Most olyan látványnak lettem szemlélője, melyet soha sem fogok elfelejteni.

A két eb kegyetlen tusát vívott egy mocsárban heverésző óriás vadkannal, melynek semmi kedve sem volt kedvencz fekhelyét elhagyni, e helyett azonban mérgesen verte vissza a kutyák állhatatos támadását s ezek már több sebből vérzetek ugyan, de azért nem

adták föl a harczt. Nem tétováztam soká, hanem a jobb cső golyóját oda eresztettem a hatalmas vadra mely most látva, hogy elől tűz, hátul viz, irgalmatlanul földühödött s pár hatalmas csapással szétszorva a kutyákat egyenesen nekem rontott. Válságos pillanat volt ez! Menekülésze nem, hanem csak a védelemre gondolhattam, mert a dühös vad már alig volt két lépésnél távolabb tőlem. Találomra oda durrantottam a másik csőből is, de sajnos, az eredmény csak az lett, hogy a kan még dühösebben, tajtékzó azájjaal támad reám s nyilván végem lett volna, ha a két derék kutya nem rohan a támadónak s fülén, farkánál fogva vissza nem tartja egy pillanatra, mely éppen elég volt arra, hogy lancasterem egyik csővébe — már akkor az volt — egy golyós töltényt tehessek; a másik csövet is megtölteni már nem volt időm.

Eldördül a harmadik lövésem is, de a vadkan — mintha az nem is neki szólna — tovább viaskodik a kutyákkal s e közben vérben forgó szemeit mindig csak felém forgatja, mintha sejtené, hogy én vagyok

alkalmazásban lévő kartársainknak egészséges embereknek kell lenni.

Értesítőnk példányainak 1., 2. és 3. számait mellékeljük s a kiadandó példányokból is esetről - esetre szolgálni fogunk.

Az erdészeti kartársaink köréből beiratkoztak: 1. Szálka Albert, 2. Takár József, 3. Huszthy Lajos és 4. Bezniczky János, Bustyaházáról és még többen is jelentkeztek a kik beiratkozni szándékoznak.

Teljes bizalmunk és őszinte tiszteletünk nyilvánítása mellett maradtunk hazafiúi üdvözléssel

Budapesten, 1898. december hó 7-én

Az egyesület nevében:

Bereczky András s. k.,
II. elnök.

Madarász s. k.,
titkár.

LEVELEZÉS.

Dolina-Uj-Lehota, 1898. december 12.

Tekintetes szerkesztő ur!

Annak bizonyítására, hogy milyen elbánásban részesülnek igen gyakran a magán uradalmaknál szolgáló erdészeti közegek, legyen szaban röviden a saját esetemet fölhoznom.

Esetem a következő:

Hét even át hiven és becsülettel szolgáltam egy barsvármegyei hercegi uradalomban s midőn mult év őszén a szolgálatot saját elhatározásomból fölmondtam, összeszámoltam az uradalommal szemben főnálló különféle követeléseimet. Ki tudná elképzelni örömemet, mikor tapasztaltam, hogy követelésem az ezer forintot meghaladja, de egyúttal ijedtségemet is, mert ismerve kenyéradó uramat, már előre borsódzott a hátam, mikor

rágondoltam azokra a nehézségekre, melyekkel meg kell majd küzdeni, míg a pénzemet kifizeti.

A folyó év elején végkép elhagytam a már előzetesen fölmondott szolgálatot s kértem a heczeg urat a kijárandóságom kegyes kiutalványozására, de hiába, mert a kérésemet még csak feleletre sem méltatta. Belátva azt, hogy így nem boldogulok, ügyem lebonyolításával egy ügyvédet bízam meg.

Nemsokára megkaptam az idézést azzal a megjegyzéssel, hogy: „peres felek személyes megjelenésre köteleztetnek“ s én meg is jelentem pontosan, de a ki meg nem jelent, az a kegyelmes úr volt. Így ismétlődött ez másodizben is, míg a harmadik határnapra megjelent ugyan, de — állítása szerint — a szükséges iratokat és könyveket otthon felejtette, nyilván azzal a célzatossággal, hogy a pör minél tovább elhúzódjék. A tárgyalásom két izben is megkinálták az esküvel állításainak bizonyítására, ő azonban mindannyiszor megtagadta az esküt azzal a furesa megjegyzéssel, hogy ő le nem köti magát testestül, lelkestül volt alkalmazottjának. (Talán az ördögnek? Szerk.)

A tárgyalást a bíróság elnapolta, mire az alperes herczeg ur ügyvédje egyezséget ajánlott 500 forint végkielégítés mellett.

Én — miután már régen más szolgálatban állok s lakásom az illetékes bíróságtól távol van s végre mert már a sok időveszteséget és költségek meguntam — az egyezséget elfogadtam.

Az 500 forintomból fizettem az ügyvédemnek 75 forintot, a tanuknak 8 forintot, négyszeri utazásom a tárgyalásokra 15 forintjával belekerült 60 forintomba s így az összes kiadásaim kitétek 143 forintot s az 1044 frt jogos követelésem leolvadt 377 forintra.

A közgyűlés megtartását nagyon szükségesnek

legveszedelmesebb ellenfele. Hirtelen töltöttem s még egy lövést tettem rá egy lépésnyi távolságból s most már több lövésre nem is gondolhattam. Kalapom a sűrűségben valahol lemarad fejemről s én ott álltam födetlen fővel, a borzalomtól égnek meredező hajjal.

Borzasztó látvány lehetett! Úgy nézhettem ki, mint egy rémes kísértet. Ott álltam, szoborként, bámulva magam elé s azt sem tudva, hogy mit nézek. Jobbról tölem ott feküdt a szegény Kerits végvonaglásban, belei hosszan lógtak ki fölhasított hasából, míg a Dudás még mindig folytatja a viadalt s mintha csak társát akarná megboszulni, dühösen csimpajkodik a dühös kan obb fülébe, úgy hogy az képtelen csak egy lépést is tenni előre. Nem tudom így volt-e, de én ilyennek láttam a helyzetet; vagy talán csak álmodtam mindezeket? Úgy éreztem, mint ha valami belső hang azt súgta volna fülembe: ne félj! ti lesztek a győztesek!

Fegyveremet, melynek hasznát már úgy sem vehettem, eldobva magamtól, rávettem magamat a kanra és erősen sörtéjébe kapaszkodtam s igyekeztem le-

rántani, mi annál könnyebben sikerült, mert első bal lába el volt törve. Ekkor már csak pillanat műve volt vadászkiéskészlet szívébe meríteni s a hatalmas állat csakhamar mozdulatlan lett.

Meg volt tebát a vadkan!

A töhbi vadász hallotta ugyan a lövéseket, meg a kutyák csagolását is, de a hang csalta őket s miután segítségért nem kiáltottam, azt hitték, hogy a kutyák feléjük terelik a vadat s így nem jöttek segítségemre.

Most már a befejezett munkám után nem késlekedtem s háromszor egy másutan elordítottam: hopp! hopp! hopp! Kiáltásomra csakhamar ott termett az egész kompánia s nyomban intézkedtek a vad elszállítására. Fölbontolásánál kiderült, hogy az első lövés hátsó jobb sonkájába furódott, a második a gerincz alá, a harmadik az orra czimójában bujt be s végig futva a belein a hólyagját is szétroncsolta, míg a negyedik a bal lapoczkán át hatolt be s áttúrta a nemesebb részeket is. Tehát mind a négy golyóm talált! A kan tiszta súlya 171.5 kilo volt.

tartom s azon, mint mindennél, ami javunkat czélozza, részt venni óhajtók.

Tistelettel maradtam igaz hive

Stenczinger Ede
unad. vadász.

Különfélék.

Jön a szent Korácsany! Közeledik a keresztény világ legnagyobb ünnepe s közeledtével mindenki azon töri az eszt, mivel lépje és ajándékozza meg rokonát, jó barátját. A sok fejtöréstől megmentendő őket, megsugjuk, hogy nekünk legkedvesebb meglepetést szereznek jó barátaink az előfizetések tömeges megújításával és a hátralékok törlesztésével. Nehogy azonban bárki is azt higgye, hogy erre csak a karácsony alkalmas, ünnepélyesen kinyitatkoztatjuk, hogy ilyen meglepetést újévkor, sőt bármikor máskor is szívesen fogadunk.

Agyszélhűdés vadászat közben. Aranyos-Maróthról írják, hogy dr. Bethlenfalvy Györgyöt az aranyos-maróthi királyi törvényszék elnökét vadászat közben agyszélhűdés érte. Az elnök rendes társaságával résztvett a németi körvadászon s ott gyönyörű vadkant terített le. Éppen áldozata fölé hajolva érte a szélhűdés. Ott találták meg a hajtók a vadat és vadászt.

Rudolf trónörökös Pocsajon. Az ország sok részén még mindig erős az egyszerű nép között az a meggyőződés, hogy a megboldogult Rudolf trónörökös nem halt meg, s itt bujdosik a hű magyarjai között. Nagyváradról írják, hogy egy pocsaji gazda nagyon megadta ennek a naiv hitnek az árát. Egy vasárnap egy toprongyos, szőke szakálu, magas legény elegyedett a templomból kitóduló nép közé, Titokzatos viselkedésével feltűnt a parasztnak, a kiknek végre nagy rejtelmesen bevallotta, hogy ő a bujdosó Rudolf királyfi. Egyik gazda meghívta

Othon azután meg volt a nagy lakoma, csengett a pohár s folyt a jó hegyközi bor. Az egyik vadász bozzaim jön s diksérő szavak kíséretében erősen magához ölelt, mire egymásik nyomban fölugrott öltéből s egy mogyorópálczával olyan hármat huzott az alfelemre hogy testvérek közt is megért hatot s nekem keservesebben esett, mint a vadkannal való harc de mehevígastaltak F. F. úr szavai, ki egy ropogés ötöst nyomva, azt mondta: „derék fiu vagy, öcsém! látod így terem a vadász!” Másnap a szegény Duhás is kiszvedett. Azóta sok vadászon vettem részt, de vadkannal nem volt nem viaskodásom. Nem is kérek belőle.

Bodó László
községi erdőőr.

ADOMÁK.

Férj: De édesem, hova gondolsz az Istenért? Ez már a harmadik uj ruha!

Feleség: Csak nem haragszol érte? Hiszen minél több uj ruhám van, annál jobban meg tudom kimélni a régít.

magához a „királyfit“, a ki le is ereszkedett hozzá. A dolognak csakhamar hire ment a faluban s a nép szinte előzőnlötte a házat, hol a királyfi vendégeskedik. Babonás rajongással közeledtek a rongyokba burkolt idegenhez, a ki hol mosolyogva, hol könnyezve mesélte el a sorsát bujdoklását. És közbe-közbe jóízűen ivott, falatozgatott, a szomszédból, de még a falu tulsó végéről is, hozták a pogácsát, pálinkát, hogy megemlegesse a királyfi pocsaji népeit.

Este felé hogy hajlott az idő, a szabadba kívánczozott a jóllakott idegen.

— Vannak-e jó lovai? kérdezte hirtelenében a vendéglátó gazdát.

— Hogyne volnának, fenséges uram — felelte boldogan Pintér János.

— De háta lova van e?

— Van hál' istennek kettő, az egyik még csikó, de kétszázötven forintot ígértek érte az ujfalusi vásáron.

Aztán lementek az istállóba. A „királyfi“ ftymálva mustrálgatta a jószágot, de egy deres paripán megakadt a tekintete.

— Ez aztán szép állat — modta — na lássuk, tud-e futni.

Ketten-háman is segítettek a felszállásnál. Egy legény nyeregért akart futni, de a derék idegen megnyugtatta.

— Szórin szoktam én megülni a lovat.

Aztán fölpattant a mokány paripára s elvágtatott, mint a szélvész. Várták, szorongva várták a visszajövetelét, de minthogy két nap is leáldozott azóta, észhez kaptak a falubeliek s a gazdát rábeszélyték, hogy tegyen panaszt az álkirályfi ellen.

A csendőrség most erélyesen nyomozza a vakmerő csalót.

Hajtóvadászatok Betlérén. Pompásan sikerült hajtóvadászatok voltak gróf Andrássy Géza betléri uradalmában. A főúri vadásztársaság, melyben gróf Andrássy Géza háziuron kívül résztvettek gróf Andrássy Tivadar, gróf Andrássy Gyula, gróf Andrássy Sándor, gróf Auersperg Károly tábornok, báró Berkheim (ezredes a bécsi francia követségnél), gróf Esterházy Ferencz, Fürstenfeld Egon porosz nagybirtokos, Hadik-Barkoczy Endre, Serényi Béla, Széchenyi Géza, Széchenyi Bertalan Zichy Andor grófok és Wardrop ezredes (a bécsi angol követségnél), Hiszem terehesi plébános, Mihálik festőművész és dr. Mauerer uradalmi orvos. A vadászon érdekes kalandja volt gróf Széchenyi Imrének, a ki felé mindjárt a hajtás elején medve jött. A gróf czélba vette a közeledő hatalmas állatot, azonban csütörtököt mondó fegyverének csattanására a maczkó megriadva vágatott el gróf Széchenyi Géza mellett s az ő lövésére erősen vérezve mnenekült ki a hajtásból. A megsebzett medvét az erdész-személyzet egy része verébekkel követte, de utól nem érhették. E hajtásban báró Berckheim két vad-disznót, gróf Fürstenberg egy vaddisznót hozott terítékre. A vadászatot fényes lakoma fejezte be, melyen Wardrop angol ezredes köszöntötte fel a háziurat.

A hazatérő spanyol katonák. Annak az emberáldozatnak, melyet Spanyolország elveszett gyarmataiért hozott, még mindig nincs vége. Az ágyuszó, a puskaropogás, a fegyvercsörgés már régen elnémult, a megtizedelt spanyol hadsereg visszavonult a csataterről. Most hozzák haza a megmaradt és sebesült katonákat. És mialatt a beláthatatlan oceánon, a hajó fenekén heverve kettős fájdalom kinozza a hazatérőket, a halál folytatja köztük borzalmas aratását. A sebesültszállító hajók érkezése fölért Spanyolországnak egy kisebb csatavesztéssel. Megjött

nemrég a hír a tenger alatt, hogy jön egy hajó hatszáz sebesülttel és mire megérkezett, már csak négyszáz egy-néhány sebesült volt rajta, a többi meghalt utközben: éhtifuszban, sárgalázban vagy más betegségben, a mit idegen földön szedtek föl. Meg is érkezett egy sebesült-szállító hajó Manillából Barcellonába. Kétszáz sebesülttel indult el, de csak száznegyvenet hozott. A többi meghalt utközben a tengeren.

Pályázatok az „Erdészeti Lapok” XI-ik, november havi füzetéből:

1. A Nyitra-kolosi m. kir. közalapítványi erdőgondnoksághoz tartozó kolos-kopanei I. számú, évi kettőszáz-negyven (240) frt készpénz-fizetés, természetbeni lakás, 2 kat. hold földjárandóság, 18 ürm³ I. osztályu vegyes kemény dorongfa és szabályszerű legelő élvezetével egybekötött IV. osztályu erdőőri állomás betöltésére ezennelpályázat hirdettetik.

Pályázók felhivatnak, hogy az 1879. évi XXXI. törvényezikk 37. §-ában előirt szakképzettségüket, a közalapok szolgálatába ujonnan belépni kívánók pedig ezenkívül erős, ép testalkatukat, különösen jó látó-, halló- és beszélőképeességüket megyei főorvos, vagy honvéd-törzsorvos által kiállítandó bizonyítvánnyal; továbbá a hivatalos magyar nyelvnek szóban és írásban való tökéletes birását igazoló okmányokkal felszerelt kérvényüket, a nagyméltóságu vallás- és közoktatásügyi m. kir. Ministeriumhoz czimezve, folyó évi december hó végeig alulirt m. kir. közalapítv. erdőgondnoksághoz nyujtsák be.

Kelt Nyitra-Koloson, 1898. évi október hó 31.-én.
M. kir. közalapítv. erdőgondnokság.

2. Besztercze-Nászod vármegye beszterczevidéki erdőgondnoksághoz tartozó 3.-dik kerületi erdőőri állomás megüresedvén, annak betöltése végett pályázat hirdettetik.

Ezen állomással 250 frt évi fizetés, 30 frt lakpénz és 60 frt lótartási átalány van egybekötve.

Pályázni óhajtók felhivatnak, hogy az 1879. évi XXXI. t.-cz. 37. §-a értelmében erdőőri szakvizsgái bizonyítvánnyal és más előirt okmányokkal felszerelt folyamodványaikat folyó évi december hó végéig az alulirt erdőgondnoksághoz nyujtsák be.

3. A rozsnyói róm. kath. püspöki uradalomban két szakvizsgázott erdőőr felvétetik. Javadalmazása: 86 frt bér, lakás, tüzelőfa. 0.5 hold föld, 2 drb. szarvasmarha, 4 drb. sertéstartás, 4.28 hektoliter buza, 9.84 hektoliter rozs, 12 kg. só 6.72 kg. szalonna, valamint a kártékony vad után rendszeresített lőpénz. Mindkét állomás jövő év április 1-én betöltendő.

Sajátkezüleg irt és bizonyítvány-másolatokkal el-látott kérvények alulirothoz terjesztendők be.

Gömör-Rozsnyó, 1898. év november 18.

Pauchly Rezső, uradalmi főerdész.

4. A pilis-maróthi m. kir. közal. erdőgondnoksághoz tartozó (240 kettőszáz-negyven forint évi készpénzfizetés (18) tizenhatszáz ürm³ 1-ső oszt kemény dorong tűzifa (2) kettő hold rét, (10) tiz forint földváltság, meg-állapított legelő és természetbeni lakás élvezetével összekötött pilis-maróthi IV. osztályu erdőőri állomás betöltésére pályázat hirdettetik.

Pályázók helhivatnak, hogy az 1879. évi XXXI. t.-cz. 37. §-ában követelt szakképzettségüket, a köz-alapok szolgálatába ujonnan belépni kívánók pedig-

ezenkívül erős, ép testalkatukat, különösen jó látó-beszélő és hallóképeességüket megyei főorvos vagy hon-védorvos által kiállítandó bizonyítvánnyal, továbbá a hivatalos magyar nyelvnek szóban és írásban való tökéletes birását igazoló okmányokkal felszerelt és a nagyméltóságu vallás- és közoktatásügyi m. kir. mini-steriumhoz intézett kérvényeiket 1899. évi január hó 20.-ig az alulirt erdőgondnoksághoz nyujtsák be.

Kelt Pilis-Maróthon, 1898. évi november hó 14.-én
Magyar királyi közalap. erdőgondnokság.

5. Erdő- és vadőri állás 1899. január hó 1.-én betöltendő ő nagyméltósága gróf Szapáry István alberti-irai uradalmában. Járandóság készpénzben 120 frt., terményekben 4 hektoliter buza, 8 hektoliter rozs, 4 hektoliter árpa, 2 tehéntartás, 3 sertéstartás, 2 hold tengeriföld, szabad tűzifa, továbbá az uradalomban szokásos lódiyak. Folyamodványok bizonyítványmáso-latokkal ellátva Riedl Kálmán tisztartóhoz Alberti-Irsára küldendők.

Szerkesztői üzenetek.

Lörincz István urnak, Badin. Beérkezett 2 frt, az év végeig rendezve van; köszönet! Szilágyi Antal urnak Bakóvár. A lap rendetlen járásának csak az ottani posta lehet az oka, mert innen mindig pontosan el lesz küldve, tessék ott intézkedni. Az egyletbe véleményem szerint kétségtelenül fölve-endő, mint kir. kinest. közalapítványi erdőőr, különben e tekin-tetben legjobb lesz Wéber Péter bizalmi férőhez (Arad liceumi épület) fordulni. Kérem velem közölni a közalapítványi erdőőrök különféle rangfokozatára és jávadalmazására, valamint a nyug-dijazási módózattoára vonatkozó adatokat — a rópiratban leendő fölhasználás céljából — közölni. Esetleg Delimán úr is lesz szíves segédkezni. — Honvéd őrmester póterdőőr urnak. Ideiglenes minőségben bármikor kinevezhetik, ha üresedés van és a pályázat ki van írva, kötelezvé a szakvizsgának 3 éven belül való letételére. Szakvizsga nélkül nem véglegesit-hető. Vizsga előtt való kinevezése az ottani viszonyoktól s kivált attól függ, megkedvelteti — e magát annyira elüljárai által, hogy szakvizsgázott pályázók jelentkezésénél előnyben része-sítsék.

Felelős szerkesztő és lapkiadó tulajdonos
Podhradszky Emil.

Fontos téli idényre!

Téli halina (Filz) csizmák

(saját gyártmány)

erősek, meleget tartók, csinos kiállításban; 4 évig is viselhetők; jóságért és tartósságért kezességet vállalok.

Ára: 4 frt 50 kr.

Megrendelésnél pontos mérték beküldését kérem.

LENGYEL ALBERT, erdőőr

Ürmös, u. p. Ágostonfalva, N. Kiküllő megye

MEGJELENT

a

BLUM ÉS TÁRSA

udvari egyenruha szállítók

legujabb árjegyzéke.

Kérjen mindenki egy példányt ezen kiváló elsőrangú czégtől, mely bérmentve lesz azonnal beküldve.

A nagyméltóságu földmívelésügyi m. kir. Ministeriumnak 1894 évi augusztus hó 11-én kelt magas intézkedésével,

czégünk ujjalag megbízott
a nagytekintetű erdőtisztek és az erdészeti altisztek egyenruha szállításával.

Tisztelettel értesítjük, hogy nálunk minden néven nevezendő egyenruházati czikkek

hivatalos uton részletfizetésre
megrendelhetők.

POLGÁRI RUHÁK

a legjobb francia és angol divat szerint készítettnek.

Vidéki megrendelések kiváló figyelemmel eszközöltetnek.

Óvakodjék mindenki oly czégektől, melyek olcsóbb ajánlattal akarják régi vevőinket félrevezetni.

Kiváló tisztelettel

BUDAPEST, IV.
Sütő utca 2, Szervitater sarkán.

BLUM és TÁRSA

elsőrangú egyenruha készítő intézete.
Ő csász. és kir. Fensége József főherczeg udvari szállító.
Szerb kir. udvari szállítók. A földm. m. kir. miniszterium szállító.

Nyomatott Stegmann János könyvnyomdájában Szászsebesen.